

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἐβδομαδιαία ἠλεκτρονική ἐκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 1ο / Τεύχος: 38 Πέμπτη 17 Ὀκτωβρίου 2024</p> <p style="text-align: center;">Ἱεροθέου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν (4ῆ Ὀκτωβρίου π. ἡμ.)</p>
---	--	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή Γ' Λουκᾶ

Λουκά κεφ. ζ' 11-16

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐξῆς ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναῖν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Μετάφραση

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, πῆγε ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ πόλη ποὺ λεγόταν Ναῖν. Μαζί του ἦταν ἀρκετοὶ μαθητὲς του καὶ πολὺ πλῆθος. Τὴν ὥρα ποὺ πλησίαζαν τὴν πύλη τῆς πόλης, βγάζανε ἓνα νεκρὸ, τὸ μονάκριβο γιὸ μιᾶς μάνας, ποὺ ἦταν μάλιστα χήρα. Κόσμος πολὺς ἀπὸ τὴν πόλη τὴ συνόδευε. Ὄταν εἶδε τὴ χήρα ὁ Κύριος,

τὴ σπλαχνίστηκε καὶ τῆς εἶπε: «Μὴν κλαῖς». Ἐπειτα προχώρησε, ἀκούμπησε τὴ σορὸ, καί, ἀφοῦ στὸ μεταξὺ αὐτοὶ ποὺ βαστοῦσαν τὸ φέρετρο σταμάτησαν, εἶπε: «Νεαρέ, σὲ διατάζω νὰ σηκωθεῖς». Ἀνακάθισε ὁ νεκρὸς κι ἄρχισε νὰ μιλάει. Ὁ Ἰησοῦς τότε τὸν παρέδωσε στὴ μητέρα του. Ὅλους τοὺς κυρίεψε δέος καὶ δόξασαν τὸ Θεὸ λέγοντας: «Μεγάλος προφήτης ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά μας!» καί: «Ὁ Θεὸς ἦρθε νὰ σώσει τὸ λαὸ του!»

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Β' Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Παύλου ΣΤ' 16-18, Ζ' 1

Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρῖσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

Μετάφραση

Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸν ἴδιο τόπο ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων; Ἐσεῖς εἶστε ναὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε «Θὰ κατοικήσω ἀνάμεσά τους καὶ θὰ πορεύομαι μαζί τους. Θὰ εἶμαι Θεὸς τους, κι αὐτοὶ θὰ εἶναι λαὸς μου». «Γι' αὐτό» λέει ὁ Κύριος «Φύγετε μακριὰ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ξεχωρίστε. Μὴν ἀγγίζετε ἀκάθαρτο πρᾶγμα, κι ἐγὼ θὰ σᾶς δεχθῶ. Θὰ εἶμαι γιὰ σᾶς ὁ Πατέρας, κι ἐσεῖς θὰ εἶστε γιοὶ καὶ θυγατέρες μου», λέει ἀκόμα ὁ παντοκράτορας Κύριος.

Ἄφοῦ λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις, ἅς καθαρίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ κάθε τι ποὺ μολύνει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ. Ἄς ζήσουμε μιὰ ἅγια ζωὴ μὲ φόβο Θεοῦ.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ αὐτῆς τῆς Κυριακῆς εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἕβδομο κεφάλαιο. Σὲ αὐτὴν περιγράφεται ἓνα πολὺ μεγάλο θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀνάστασις ἑνὸς νέου, τοῦ ὁποῖου τὴν νεκρῶσιμη πομπὴ συνάντησε ὁ Κύριος.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς σὲ μία πόλη, ὄνοματι Ναῖν, καὶ μαζὶ τοῦ πῆγαιναν οἱ μαθητὲς του, ἀλλὰ καὶ πλῆθος κόσμου. Καθὼς πλησίαζε τὴν πύλη τῆς πόλης, εἶδε ὅτι ἔφερναν ἓναν νεκρὸ νέο, τὸ μοναδικὸ παιδὶ τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἦταν χήρα, ἐνῶ τὴν συνόδευε πολὺς κόσμος ἀπὸ τὴν πόλη. Καὶ καθὼς τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴν σπλαχνίστηκε καὶ εἶπε σὲ αὐτή: «Μὴν κλαῖς». Καὶ πῆγε κοντὰ καὶ ἄγγιξε τὴν σωρό. Αὐτοὶ ποὺ τὴν κρατοῦσαν ἔμειναν ἀκίνητοι. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος: «Νεανίσκε, σὲ ἐσένα μιλάω, σήκω». Καὶ ἀνασηκώθηκε ὁ νεκρὸς καὶ ἄρχισε νὰ μιλάει καὶ τὸν ἔδωσε στὴ μητέρα του. Κατέλαβε τοὺς πάντες δέος καὶ δόξαζαν τὸν Θεό, λέγοντας ὅτι μέγας προφήτης ἦρθε σὲ ἐμᾶς καὶ ὅτι ἐπισκέφθηκε ὁ Θεὸς τὸν λαό του.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀδυναμία, ποὺ νιώθουμε μπροστὰ στὸν θάνατο, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας μας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος ποὺ αὐτὴ μας δημιουργεῖ. Ἄν δὲν εἴμασταν πιεσμένοι ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἁμαρτίας, θὰ μπορούσαμε νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν πραγματικὴ σημασία του. Δὲν εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ τὸ τέλος τῶν βασάνων μας καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς πραγματικῆς μας ζωῆς, αὐτῆς ποὺ ξεκινάει ὅταν θὰ πᾶμε δίπλα στὸν πλάστη μας καὶ ποὺ δὲν θὰ τελειώσει ποτέ. Παρ' ὅλα αὐτά, παρ' ὅλη τὴν ἀπιστία μας, ὁ Θεὸς εἶναι φιλεῦσπλαχνος καὶ δὲν μᾶς καταδικάζει γιὰ αὐτὴ. Ἀντίθετα, μᾶς στέλνει πάντα τὰ ἐφόδια ποὺ χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ συνεχίσουμε.

Αὐτὸ κάνει καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μὲ τὴ χήρα ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Ναϊν. Ὁ καρδιογνώστης Ἰησοῦς βλέπει μέσα στὴν καρδιά της καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσει. «Μὴν κλαῖς», τῆς λέει. Γιατί τῆς τὸ λέει ὁμως; Τῆς τὸ λέει, γιατί κλαίει σὰν νὰ ἔχει χάσει κάθε ἐλπίδα. Δὲν εἶναι τὸ κλάμα τὸ ὁποῖο τῆς ζητάει νὰ σταματήσει, ἀλλὰ ἡ ἀπελπισία. Ἡ ἀπελπισία, ὁμως, δὲν ἔχει θέση στὴ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ. Καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή μάλιστα, πού μπροστὰ στὴ γυναῖκα βρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός, αὐτὸς στὸν ὁποῖο ἐλπίζουμε γιὰ τὰ πάντα, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἀπελπίζεται.

«Μὴν κλαῖς», τῆς λέει. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ! Δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω! Καὶ τὸ ἴδιο λέει σὲ μᾶς μέσῳ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι ἐδῶ, εἶναι ὁ πατέρας μας, ὁ Κύριός μας, ὁ ποιμένας μας. Ἀκόμα κι ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἔχουν ἐγκαταλείψει, ἀκόμα κι ὅταν νιώθουμε ὅτι χάνουμε τὴ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, ἀκόμα κι ὅταν ὅλα μᾶς φαίνονται μάταια, Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖ. Εἶναι ἐκεῖ μὲ τὴν ἀγκαλιά του ἀνοιχτὴ καὶ μᾶς περιμένει νὰ μᾶς δώσει κουράγιο. Καὶ θὰ τὸ κάνει μὲ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο. Θὰ μᾶς δώσει ἀκριβῶς αὐτὸ πού χρειαζόμαστε.

Ἔτσι, καὶ στὴ χήρα τῆς Ναϊν δίνει αὐτὸ πού χρειαζόταν, γιὰ νὰ μὴν χάσει τὴν ἐλπίδα της. Τῆς δίνει πίσω τὸ παιδί της. «Νεανίσκε, σὲ ἐσένα μιλάω, σήκω». Μὲ αὐτὴ τὴ φράση ὁ Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὸν νέο, μιλῶντας σὲ πρῶτο ἐνικό. Ἐγὼ μιλάω σὲ σένα, ἐγὼ σου λέω σήκω. Κι ὁ προφήτης Ἠλίας εἶχε ἀναστήσει νεκρούς, ἀλλὰ προσευχήθηκε στὸν Θεὸ γι' αὐτό. Καὶ ἄλλοι ἅγιοι ἔχουν ἀναστήσει νεκρούς, ἀλλὰ τὸ κάνουν πάντα στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς τώρα ἀνασταίνει ὁ ἴδιος τὸν νέο. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς φορές πού ὁ Κύριος δείχνει ξεκάθαρα τὴν θεότητά Του. Ξεκάθαρα, φυσικά, γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τους καὶ βλέπουν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶναι μοναδικό, γιατί δὲν γίνεται τόσο σὰν ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως τῆς μητέρας ἢ τοῦ πλήθους πού εἶναι μαζί της. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀνέστησε τὴν κόρη του Ἰαείρου, ἦταν λόγω τῆς μεγάλης πίστεως τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Τώρα κανεὶς δὲν περιμένει νὰ δεῖ ἓνα τόσο μεγάλο θαῦμα. Ὁ Κύριος τὸ κάνει γιὰ δύο λόγους καὶ τοὺς ἀναφέραμε παραπάνω. Ὁ ἓνας εἶναι, γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι πού ἀνασταίνει τὸν νέο. Αὐτὸς

είναι ο Χριστός, ο Μεσσίας, ο Σωτήρας του κόσμου. Αυτός είναι που θα αναστήσει κι εμάς, σε μια άλλη ζωή, αιώνια.

Ο δεύτερος λόγος είναι, για να μάς αποδείξει ότι ξέρει τί μάς χρειάζεται, χωρίς καν να το ζητήσουμε, χωρίς ίσως να έχουμε καταλάβει καν τί είναι αυτό που χρειαζόμαστε. Ξέρει τί βρίσκεται στην καρδιά μας, όπως ξέρει τί βρίσκεται και στην καρδιά της χήρας, και γι' αυτό και της δίνει το φάρμακο, που θα μπορούσε να την γιατρέψει. Πολλές φορές μπορεί να αναρωτιόμαστε, γιατί τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν διαφορετικά, γιατί ο Θεός δεν μάς έκανε το «χατίρι» ή γιατί άφησε να γίνει κάτι. Αυτό όμως είναι μια μορφή απελπισίας. Ο Θεός, με την άπειρη σοφία του, ξέρει το συμφέρον μας καλύτερα από εμάς. Το να άμφισβητούμε, λοιπόν, την κρίση του, είναι σαν να γυρνάμε την πλάτη στο θέλημά Του.

Το σημερινό Ευαγγέλιο μάς θυμίζει, πρώτον, ότι ο Χριστός είναι Θεός, είναι το Δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, αλλά μάς θυμίζει και την άπειρη σοφία, αλλά και την πρόνοια του Θεού. Σε αυτήν την πρόνοια ως έχουμε ελπίδα. Ας αφήσουμε την ζωή μας και τη σωτηρία μας στα χέρια του Θεού, και Αυτός θα μάς δείξει τον δρόμο. Να είμαστε σίγουροι ότι ο δρόμος αυτός, ακόμα κι αν μάς φαίνεται δύσκολος, είναι ο καλύτερος για εμάς και για την σωτηρία της ψυχής μας. Αμήν.

π.΄Ονούφριος Ἀβραμίδης

Παράινέσεις Ἀγίων

Ἱεροκατηγορία

Μὴν κρίνης. Ἄλλος εἶναι ὁ κριτής. Οἱ σφραγίδες.

«Μὴν ζητᾶς νά εἶναι ἀξιόπιστος αὐτός πού βαπτίζει ἢ αὐτός πού κηρύττει. Ἄλλος εἶναι ὁ κριτής καί ὁ δοκιμαστής τῶν πλέον ἀφανῶν πραγμάτων, διότι ὁ ἄνθρωπος βλέπει στό πρόσωπο, ἐνῶ ὁ Θεός στήν καρδιά. Για σένα, ὅμως, εἶναι ὁ καθένας ἀξιόπιστος γιά τόν καθαρισμό σου, μόνον νά εἶναι ἕνας ἀπό

τούς ανεγνωρισμένους καί νά μήν εἶναι ἕνας ἀπό ἐκείνους πού ἐπίσημα κατεδικάσθησαν ἀπό τήν Ἐκκλησία, οὔτε ξένος πρὸς τήν Ἐκκλησία. Νά μήν κρίνεις τούς κριτές, ἐσύ πού ἔχεις ἀνάγκη θεραπείας. Μή σέ ἀρέσει νά κρίνης τήν ἀξία αὐτῶν πού σέ καθαρίζουν, καί μήν ἔρχεσαι σέ ἀντιδικία μέ αὐτούς πού σέ γεννοῦν. Διότι αὐτοί εἶναι βέβαια, ὁ ἕνας ἀνώτερος ἢ κατώτερος ἀπό τόν ἄλλον, εἶναι ὅμως ὅλοι ἀνώτεροι ἀπό ἐσένα. Κάνε μάλιστα καί τήν ἐξῆς σκέψι. Εἶναι δύο δακτυλίδια, ἕνα χρυσό καί ἕνα σιδερένιο καί ἔχουν τό ἴδιο ἐκτύπωμα, τήν ἴδια βασιλική εἰκόνα καί τυπώνουν καί τά δύο σφραγίδα πάνω στό κερί, σε τί θά διαφέρει ἡ μία σφραγίδα ἀπό τήν ἄλλη; Τίποτε. Καί ἂν εἶσαι πολύ ἐξυπνος, βλέπε καί τήν ὕλη τοῦ κεριοῦ... Ἔτσι νά βλέπης τόν κάθε βαπτιστή. Καί ἂν ἀκόμη εἶναι ἡ ζωή του ἀνώτερη ἀπό τούς ἄλλους, εἶναι ὅμως ἡ ἴδια ἡ δύναμις τοῦ βαπτίσματος. Καί κάθε παροχέα τῆς τελειότητος νά τόν βλέπης τό ἴδιο, ἐφόσον ἔχει τή μορφή τῆς ἴδιας πίστεως».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Μ', Εἰς το Ἅγιον Βάπτισμα, ΕΠΕ 4, 332-334).

Δεν εἶναι μεμπτός ὁ δισταγμός

«Εἶναι καλό καί νά διστάζουμε γιά λίγο νά δεχθοῦμε τήν κλήσι τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔκανε ὁ Μωϋσῆς παλαιότερα καί ἀργότερα ὁ Ἰερεμίας, ἀλλά καί νά τρέχουμε μέ προθυμία ὅταν μᾶς καλῆ, ὅπως ὁ Ἀαρών καί ὁ Ἡσαΐας, ἀρκεῖ μόνον καί τά δύο νά τά κάνουμε μέ εὐσέβεια καί νά διστάζουμε δηλαδή ἐξ' αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς φύσεώς μας καί νά σπεύδουμε μέ προθυμία ἐξ' αἰτίας τῆς δυνάμεως ἐκείνου πού μᾶς καλεῖ».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Α', Εἰς το Ἅγιον Πάσχα..., ΕΠΕ 1,64).

Ὁ δεύτερος λόγος τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μέ τόν τίτλο «Ἀπολογητικός τῆς εἰς τόν Πόντον φυγῆς ...» , ἀσχολεῖται εἰδικῶς μέ τό θέμα τῆς ἱερωσύνης ἡ «ἐπάγγελμα», ὅπως τό χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος. Ὁ ἴδιος ὑπῆρξε πολύ διστακτικός στό νά ἀναλάβῃ τήν καθοδήγησι ψυχῶν. Εἶναι φοβερά δύσκολο, λέγει, νά ποιμάνῃ κανεῖς ἀνθρώπους, διότι τό καλό πολύ δύσκολα ἀφομοιώνεται, ἐνῶ τό κακό διαδίδεται μέ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ἐλάχιστο ἀψίνθι κάνει πικρό πολύ

μεγαλύτερη ποσότητα μέλιτος, ἐνῶ δὲν μπορεῖ νά γίνει τό ἀντίθετο. Ὁ ἱερεὺς ἔχει καθῆκον ὄχι μόνο νά ἐξαλείψῃ ἀπό τήν ψυχή τά κακά στοιχεῖα, ἀλλά καί νά ἐγχαράξῃ σ'αυτή τήν ἀρετή. Πρέπει νά ξέρῃ τί ἀρμόζει στόν καθένα, καί νά καθοδηγῇ μέ τήν πειθῶ καί ὄχι μέ τή βία.

Στήν συνέχεια συγκρίνει τήν ἱερωσύνη, τήν τέχνη τῶν τεχνῶν καί τήν ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως τή χαρακτηρίζει, μέ τήν ἰατρική. Ἐξετάζει τά μέσα καί τούς σκοπούς κάθε μιᾶς καί ἀποδεικνύει πόσο ἀσυγκρίτως ἀνώτερος καί ὑψηλότερος εἶναι ὁ σκοπός της, ἡ θεοποίησις δηλαδή τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτός εἶναι καί ὁ σκοπός τῆς ὅλης θείας οἰκονομίας, τήν ὁποία ἐκθέτει ὁ θεῖος Γρηγόριος.

Οἱ τρόποι καί τά μέσα τῆς θεραπείας εἶναι πολλά καί ποικίλα καί στις δύο ἰατρικές, ἀλλά ἡ ἐξεύρεσις καί ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς τους εἶναι πολύ πῶ δύσκολα καί γεμᾶτα ἀπό κινδύνους στήν ἰατρική τῶν ψυχῶν, ἐπειδή ὁ καθένας χρειάζεται εἰδική μεταχείρησι καὶ διαφορετικό τρόπο θεραπείας.

Τον ἰατρό τῶν ψυχῶν συγκρίνει ὁ ἅγ. Γρηγόριος μέ τόν ἀκροβάτη, ὁ ὁποῖος διατρέχει τόν πῶ μεγάλο κίνδυνο, ἂν δέ βαδίξῃ μέ τή μέγιστη δυνατή προσοχή. Στή συνέχεια ἀναφέρεται στό σπουδαιότερο χαρακτηριστικό τῆς ἱερωσύνης, ὅπως τό χαρακτηρίζει, τήν Θεολογία, καί στούς κινδύνους τούς ὁποίους περικλείει αὐτό γιά τόν ποιμένα καί γιά τούς ποιμενόμενους. Καταφέρεται κατά τῆς ἀθεΐας τοῦ Σαβελλίου, κατά τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τοῦ Ἀρείου καί κατά τῆς πολυθεΐας ὠρισμένων πιστῶν σέ σχέσι μέ τό τριαδικό δόγμα, τό ὁποῖο θεωρεῖ ὡς τήν βάσι τῆς πίστεως, καί μέ τό ὁποῖο

ἀσχολεῖται διεξοδικά. Ἐπανερχεται στό δύσκολο ἔργο τῆς καθοδηγήσεως καί διαπαιδαγωγήσεως τοῦ κοινοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου οἱ ἀνάγκες εἶναι ἀμέτρητες ποικιλόμορφες, ἀναφέρεται στόν Ἀπόστολο Παῦλο ὡς ὑπόδειγμα ποιμένου.

Οἱ λόγοι τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς τούς ἱερεῖς τονίζουν ἀκόμη περισσότερο τήν φοβερή εὐθύνη τῶν ἱερέων. Οἱ ἐντολές τοῦ Παύλου στήν Καινή Διαθήκη ἔχουν τό ἴδιο πνεῦμα.

Τό μεγαλεῖο καί ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο καλεῖται νά πλησιάσῃ ὁ ἱερεύς, ἀποτελοῦν ἀκόμη ἓνα λόγο δισταγμοῦ, ἀκόμη καί γιά τόν Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος εἶχε κληθῆ ἤδη ἀπό τήν κοιλιά τῆς μητέρας του καί ὁ ὁποῖος τελικά ἀκολούθησε τήν κλῆσι καί εἰσῆλθε στόν νυμφῶνα, ἐπειδή οἱ καιροί εἶναι χαλεποί. Οἱ πιστοί ρίχνουν τούς μαργαρίτες στους χοίρους καί τά ἅγια τῶν ἁγίων ἔχουν βεβηλωθεῖ. Μισοῦνται, ἀλληλοκατηγοροῦνται καί ἀλληλομάχονται καί, τό χειρότερο, οἱ ἱερεῖς ἔχουν γίνει ὅμοιοι μέ αὐτούς. Ἔχουν γίνει δημόσιο θέαμα καί ἀντικείμενο διακωμωδήσεως στους πονηρούς, σε κάθε ὥρα καί σέ κάθε τόπο. Μέ ὅλα αὐτά, συνεχίζει, ἐξευτελίζεται τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο προκαλεῖ τρόμο ἀκόμα καί στους δαίμονες. Καί τόν ἐξωτερικό πόλεμο, λέγει, τό θηρίο, τό ὁποῖο ἔχει ξεσηκωθῆ τώρα ἐναντίον τῆς ἐκκλησίας (ἐννοεῖ τόν Ἰουλιανό τόν Παραβάτη), δέν τόν φοβοῦμαι, ἀλλά νιώθω ἀμνηχανία μπροστά στόν ἐσωτερικό πόλεμο καί δέν γνωρίζω μέ ποιά πανοπλία πρέπει νά ὀπλισθῶ γιά νά ἀντιμετωπίσω τά τεχνάσματα τοῦ διαβόλου. Ἐδειξα δειλία καί ἀπέφυγα τήν κλῆσι, ἐπειδή ἐνιωθα ὅτι δέν ἤμουν ἀντάξιος τοῦ Θεοῦ, ὅπως δέν εἶναι καί κανένας ἄνθρωπος. Πῶς θά μπορούσα νά τόν πλησιάσω, διερωτᾶται, προτοῦ συνηθίσω τά μάτια μου νά βλέπουν καθαρά, προτοῦ ἀνοίξω τά αὐτιά μου στήν διδασκαλία τοῦ Κυρίου, προτοῦ ἀνοίξω τό στόμα μου, γιά νά ἐλκύσω πνεῦμα, προτοῦ πατήσω σταθερά πάνω στήν πέτρα, προτοῦ κατευθυνθοῦν τά διαβήματά μου σταθερά πρός τόν Θεό, προτοῦ, τέλος, γίνῃ τό κάθε μέλος μου ὄπλο δικαιοσύνης καί προτοῦ διώξω ἀπό ἐπάνω μου κάθε εἶδος νεκρώσεως; Ποιός θά δεχθῆ μέ προθυμία καί χαρά νά τεθῆ ἐπικεφαλῆς τῆς ἐκκλησίας, ἐάν δέν ἔχει πυρποληθῆ ἡ καρδιά του ἀπό τούς λόγους τοῦ Θεοῦ, ἐάν δέν ἔχη δῆ ἀκόμη τήν ὠραιότητα τοῦ Κυρίου, ἐάν δέν ἔχη νιώση μέ τή θεωρία καί την πρᾶξι τίς δυνάμεις τοῦ Χριστοῦ, ἐάν δέν ἀπομακρυνθῆ ἀπό τίς βιοτικές μέριμνες καί δέν μάθῃ νά κηρύττῃ τή μυστική σοφία τοῦ Θεοῦ, ἐάν, τέλος, δέν μπορῆ νά σηκώσῃ τό βάρος τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ; Ἄλλοι λέγει, ἄς ἀνοίγωνται στό πέλαγος, γιά νά ἐμπορευθοῦν καί πλουτίσουν. Ἐγώ ὅμως προτιμῶ νά παραμείνω στήν γῆ μέ ὀλίγα κέρδη, ἀντί νά ξανοιχθῶ στό πέλαγος γιά νά ἐπιτύχω μεγάλα κέρδη. Διότι γιά ἐκεῖνον πού ἔχει ἀνέβει πολύ ὑψηλά, εἶναι ἐπιβεβλημένο νά

τολμήση ακόμη περισσότερο, ἐνῶ γιά τόν μικρό εἶναι ἀσφαλέστερο τό νά ἐπιχειρεῖ πρᾶγματα ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις του. Κατά τον ἴδιο τρόπο δέν εἶναι σωστό νά ἐπιχειρήση νά οἰκοδομήση πύργο κανεῖς ἄλλος, παρά μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διαθέτει τά ἀπαιτούμενα μέσα».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Β', Ἀπολογητικός τῆς εἰς τόν Πόντον φυγῆς..., ΕΠΕ 1,74-214).

Συναξάρι

Ὁ Ἅγιος Αὔδακτος καὶ ἡ Ἁγία Καλλισθένη

4 Ὀκτωβρίου

Ὁ Ἅγιος Αὔδακτος ἦταν ἀπὸ τὴν Ἔφεσο καὶ ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος ἀλλὰ καὶ πολὺ συνετὸς ταυτόχρονα. Ὄταν ὁ ἑπαρχὸς τῆς περιοχῆς, ὀνόματι Μαξιμίνος, θέλησε νὰ παντρευτεῖ τὴν κόρη του Ἄδακτου, τὴν Καλλισθένη, ὁ Ἅγιος δέν δέχθηκε, διότι δέν ἠθέλε ἡ κόρη του νὰ ζήσει μ' ἓναν εἰδωλόατρη. Ὁ Μαξιμίνος τότε ὀργίσθηκε καὶ ἔδωσε ἐντολή νὰ τοῦ ἀρπάξουν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα καὶ νὰ τὸν ἐξορίσουν στὴ Μελιτινή, ὅπου καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ἡ κόρη του ἡ Καλλισθένη ἔκοψε τότε τὰ μαλλιά της, φόρεσε ἀνδρικὰ ροῦχα καὶ κρύφτηκε κάπου στὴ Νικομήδεια. Μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια πῆγε στὴ Θράκη καὶ ζοῦσε κοντὰ σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ εἶχε μιὰ κόρη μὲ πρόβλημα στοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ Καλλισθένη θεράπευσε τὴν κόρη καὶ οἱ γονεῖς της θέλησαν νὰ τὴν παντρέψουν μαζί της, καθὼς θεωροῦσαν ὅτι ἡ Καλλισθένη ἦταν ἄντρας. Ἐκείνη ἀναγκάστηκε τότε νὰ τοὺς ἀποκαλύψει τὴν ἀλήθεια καὶ, ἀφοῦ δόξασαν ὅλοι μαζί τὸν Θεό, ἔφυγε.

Στὴ συνέχεια γνώρισε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὴν Κωνσταντία, καὶ μέσῳ τῆς γνωριμίας τῆς αὐτῆς κατάφερε νὰ πάρει πίσω ὄχι μόνον τὴν περιουσία του πατέρα της, ἀλλὰ καὶ τὸ ἅγιο λείψανό του, τὸ ὁποῖο μετέφερε ἀπὸ τὴ Μελιτινὴ στὴν

Ἐφεσο καὶ ἐκεῖ ἔκτισε Ναὸ στὸ ὄνομά του, ὅπου καὶ ἐναπόθεσε τὸ ἅγιο λείψανό του.

Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της ἡ Καλλισθένη τὸ πέρασε ἀποστολικά καὶ ἀπεβίωσε εἰρηνικά παραδίδοντας τὴν ψυχὴ της στὰ χέρια τοῦ Κυρίου μας.

Εἰς τὸν Αὔδακτον.

Εἶφει θανῶν, Αὔδακτε Μάρτυς Κυρίου,
Σὺν Μάρτυσι ζῆς καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Εἰς τὴν Καλλισθένην.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἡ Καλλισθένη,
Ἵππερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Εάν θέλετε να λαμβάνετε δωρεάν στο e-mail σας το ηλεκτρονικό περιοδικό «Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε να στείλετε στην διεύθυνση imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας.

Όνομα, Επώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Υπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

